

ELSŐ FEJEZET

SHELBY A NAGYHÁZBAN – ÉS MINDIG úgy fog gondolni rá, mint a nagyháza – férje nagy bőrszékében ült a nagy és súlyos íróasztalnál. A szék kávészínű volt. Nem barna. Richard nagyon precíz volt az ilyesmivel kapcsolatban. A sima és fényes íróasztal maga afrikai zebrafából készült, és kifejezetten Richard igényei szerint szabták méretre Olaszországban.

Amikor Shelby – csak úgy viccből – megemlítette, hogy nem is tudta, hogy Olaszországban zebrák is élnek, a férfi úgy nézett rá. Azzal a nézéssel, amely azt üzentte, hogy a nagyház, az elegáns ruhák és a bal kezének gyűrűsujján levő hatalmas gyémánt ellenére az asszony mindig is Shelby Anne Pomeroy marad, aki legfeljebb két lépéssel hagyta maga mögött a tennessee-beli bugris kisvárost, ahol született és felnőtt.

Valaha nevetett, gondolta Shelby, valaha tudta, hogy csak viccel, és úgy nevetett, mintha Shelby lenne az élete értelme. De, ó, istenem, gyorsan, nagyon is gyorsan ráunt a férfi.

A férfi, akit öt évvel azelőtt egy csillagfényes éjszakán megismert, aki levette a lábáról, magával ragadta, el mindentől, amit ismert, egy olyan világba, amit elképzelni is alig tudott.

Hercegnőként bánt vele, s olyan helyekre vitte, amelyeket eddig csak könyvekből vagy filmekből ismert. És valaha szeretete... ugye? Fontos volt, hogy erre emlékezzen. Richard

szerette, kívánta, és mindent megadott neki, amit asszony csak kérhet.

Eltartotta. Gyakran használta ezt a szót. Eltartotta Shelbyt.

Talán feldúlta, amikor Shelby terhes lett, talán Shelby meg is ijedt – de csak egy pillanatra – a férfi tekintetétől, amikor megmondta neki, hogy gyerekek lesz. De feleségül vette, nem igaz? Las Vegasba utazott vele, mintha ez lenne életük nagy kalandja.

Utána boldogok voltak. Fontos, hogy erre is emlékezzen. Emlékeznie kell rá, nem szabad elfelejtenie a jó időket!

Egy huszonnégy évesen megözvegyült nőnek szüksége van emlékekre.

Egy nőnek, aki megtudta, hogy eddig hazugságban élt, s nem csupán tönkrement, de nyakig ül az adósságban, szorosán kapaszkodnia kell a jó idők emlékeibe.

Az ügyvédek, könyvelők és adóügyi szakemberek mindent elmagyaráztak neki, de ezzel az erővel akár kínaiul is beszélhettek volna, amikor főkönyvekről, fedezeti alapokról és ingatlanárverésről papoltak vég nélkül. A nagyház, az, amelyik attól a perctől riasztotta, ahogy belépett az ajtaján, nem az övé – vagy nem annyira az övé, hogy számítsen –, hanem a jelzáloghitelcégé. Az autók, amelyeket Richard nem vett meg, csak bérelt, s amelyeknek a részleteivel el volt maradva, szintén nem az övéi.

A bútor? Richard hitelre vette, s nem fizette a részleteket.

És az adók. Shelby gondolni sem bírt az adókra. Halálra rémült, ha csak rájuk gondolt.

Úgy tűnt, Shelby egyebet sem tett a Richard halála óta elmúlt két hónap és nyolc nap alatt, mint azokra a dolgokra gondolt, amelyekről férje folyton azt hajtogatta, ne törődjön velük, nem kell aggódnia miattuk. Olyan dolgokra, amelyekkel kapcsolatban Richard mindig *úgy* nézett rá, értésére adva, hogy semmi köze hozzájuk.

Most viszont minden az ő dolga volt, ő aggódott miatta és rá tartozott, mert ő volt az, aki a hitelezőknek, a jelzálog-hitelcégnek és az Egyesült Államok kormányának annyi pénzzel tartozott, hogy az valósággal megbénította.

De nem engedhette meg magának, hogy bénán szemlélje a dolgokat. Gyereke volt, egy kislánya. Most csak Callie számított. Még csak hároméves, gondolta Shelby, és szeretne volna lehajtani a fejét arra a sima, fényes íróasztalra, és kizokogni magát.

– De nem fogsz sírni. Callie-nek már csak te maradtál, szóval megteszel mindent, amit ilyenkor tenni kell.

Shelby kinyitotta az egyik dobozt, azt, amelyiken a „Személyes papírok” felirat szerepelt. Az ügyvédek és az adóhatóság emberei mindent elvittek, mindent átvizsgáltak, mindenről másolatot készítettek.

Most ő is mindent át fog vizsgálni, hogy lássa, mit lehet megmenteni. Callie-nek.

Valahol találnia kell annyit, amennyiből gondoskodhat a gyerekéről azok után, hogy kifizette az összes adósságot. Természetesen dolgozni fog, de az nem lesz elég.

Nem törődött a pénzzel, gondolta, ahogy kezdte átnézni a számlákat. Cipő- és öltönyszámlák, étterem- és szállodaszámlák. Magángépek számlái. Rájött, hogy az első, forgószélhez hasonló év után, nem törődött többé a pénzzel. Azután, hogy Callie megszületett.

Utána nem vágyott másra, csak egy otthonra.

Abbahagyta a számlák tanulmányozását, és körülnézett Richard irodájában. A férfi által kedvelt modern művészet harsány színein, a hófehér falakon, amelyek Richard szerint még jobban kiemelik a művészeti alkotásokat, és a sötét faburkolaton, bőrhuzatokon.

Ez nem otthon, és soha nem is volt az. Akkor sem lenne az, gondolta, ha nyolcvan éve élne itt, s nem rövid három hónapja.

NORA ROBERTS

Richard úgy vette meg s bútorozta be ezt a házat, hogy őt meg sem kérdezte, nem beszélt meg vele, nem kérte ki a véleményét. Meglepetés, mondta, s kitérte a villanovai hatalmas ház ajtaját. Richard állította, hogy ez a visszhangos épület Philadelphia villanegyedének *legjobb* helyén van.

És ő úgy tett, mintha tetszene neki, vagy nem? Hálás volt, hogy megállapodnak végre, bármennyire is riasztották a kemény színek és a toronymagas mennyezetek. Callie-nek lesz otthona, iskolába fog járni, s biztonságos környezetben fog játszani.

Barátokat szerez magának. Ahogy ő is... Shelby legalábbis ebben reménykedett.

De nem volt rá idő.

Ahogy nem volt tízmillió dolláros életbiztosítás sem. Richard erről is hazudott. Hazudott Callie taníttatására félretett pénzéről is.

Miért?

Shelby félretette a kérdést. Úgysem tudja meg soha a választ, akkor minek a miértekkel foglalkozni?

Összeszedheti Richard öltönyeit és cipőit, nyakkendőit és sportcuccait, a golfütőket és síléceket, és az egészet beadhatja bizományba. Mindent, amit talál.

Mindent, amit nem vettek el, hogy eladják. Ha kell, felteszi az eBayre. Vagy a Craigslistre. Vagy zálogházba viszi. Nem számít.

A saját szekrényeiből is van mit kiárulni. És ott vannak az ékszerek is.

Shelby a gyémántgyűrűre nézett, amelyet Richard akkor húzott az ujjára, amikor Vegasba értek. A jegygyűrűjét megtartja, de a gyémántot eladja. Rengeteg holmija van, amit eladhat.

Callie-ért.

Egyesével végignézte a mappákat. A számítógépeket mind elvitték, s még nem kapta vissza őket, de a papír kézzelfogható valami.

Shelby kinyitotta az orvosi jelentéseket tartalmazó mappát.

Richard odafigyelt magára, gondolta, s emlékeztette magát, hogy törölje férje countryklub- és fitnessteremtagságát. Azokról eddig megfeledkezett. Richard egészséges volt, aki gondosan karbantartotta a testét, és sohasem mulasztott el egyetlen felülvizsgálatot sem.

Ki kell dobnia az összes vitamint és étrend-kiegészítőt, amit a férje szedett, határozta el Shelby, és újabb lapot vett kézbe.

Nincs értelme megtartania őket, ahogy ezeket a jelentéseket sem. Az egészséges férfi befulladt az Atlanti-óceánba, alig néhány kilométerre Dél-Karolina partjaitól, harminchárom éves korában.

Ezt itt mind nyugodtan megsemmisítheti. Richard jó volt az iratmegsemmisítésben. Saját gépe volt hozzá itt az irodában. A hitelezőknek nem kell látniuk a legutolsó vérvizsgálat eredményét, vagy a megerősítést, hogy két évvel ezelőtt valóban influenzája volt, sem a sürgősségi osztály jelentését arról az esetről, amikor Richard kosárlabdázás közben kifecskült az ujját.

Az ég szerelmére, hiszen az három évvel ezelőtt történt! Richard ugyancsak megszállottja volt az orvosi papírjainak ahhoz képest, hogy egész hegyvonulatnyi papírt szabdalt fel.

Shelby felsóhajtott, amikor megpillantott egy újabb, négy évvel ezelőtti dátumot. Félre akarta lökni, amikor keze megdermedt a mozdulat közben. Homlokát ráncolva meredt a papírra. Nem ismerte az orvost. Persze, akkoriban abban a houstoni toronyházban éltek, s ki tudná számon tartani az orvosok sorát, amikor évente költöztek... néha még gyakrabban. De ez az orvos New York-i volt.

– Itt valami nem stimmel – mormolta. – Miért ment volna Richard New Yorkba egy...

Hirtelen minden megdermedt, kihűlt. Az agya, a szíve, a hasa. Remegő ujjakkal emelte fel a papírt, közelebb a szeméhez, mintha a távolság megváltoztatná a szavakat.

De azok ugyanazok maradtak.

Richard Andrew Foxworth önként választotta a műtétet, amelyet dr. Dipok Haryana végzett a Mount Sinai Medical Centerben, 2011. július 12-én. Vazektómia.

Richard elköttette az ondóvezetékét anélkül, hogy neki szólt volna róla. Callie alig két hónapos volt akkor, s férje tett róla, hogy ne lehessen több gyerekük. Úgy tett, mint aki akar másikat, amikor Shelby felvetette a kistestvér gondolatát. Beleegyezett, hogy vizsgálatra menjen, s Shelby is megvizsgáltatta magát, amikor egy év próbálkozás után sem esett teherbe.

Szinte hallotta a férfi hangját.

Lazítanod kell, Shelby, az ég szerelmére! Ha folyton csak aggodalmaskodsz és feszült vagy, sohasem esel teherbe.

– Tényleg nem, mert gondoskodtál róla, hogy ne történessen meg. Hazudtál még erről is. Hazudtál, pedig láttad, hogy minden hónapban újra meg újra összetörik a szívem. Hogyan tehetted? Hogyan?

Shelby ellökte magát az íróasztaltól, ujjait a szemére nyomta. Július, július közepe. Callie körülbelül nyolchetes volt. Üzleti út, mondta Richard, Shelby erre jól emlékezett. New Yorkba... ebben nem hazudott.

Shelby nem akarta a csecsemőt a nagyvárosba vinni... férje tudta, hogy így lesz. Mindent elintézett. Újabb meglepetés. Magánrepülővel visszaküldte Tennessee-be, őt is és a babát is.

Hogy egy kicsit együtt lehessen a családjával, mondta. Megmutassa a gyermeket, hagyja, hogy az anyja és a nagymamája kényeztesse őt és Callie-t is néhány hétig.

Annyira boldog volt, gondolta Shelby, annyira *hálás!* Közben a férje csak azért távolította el őket, hogy elintézhesse, hogy ne tudjon több gyereket nemzeni.

Shelby visszasétált az íróasztalhoz és kézbe vette az őt és Callie-t ábrázoló, bekeretezett fényképet. A bátyja, Clay készítette a fotót éppen ezen az úton, és Shelby hálaajándéknak szánta. Úgy tűnt, Richard megbecsüli a képet, azóta is az íróasztalán tartotta.

– Újabb hazugság. Csak egy újabb hazugság. Sohasem szerettlél minket.

Férje árulása felett érzett haragjában majdnem az asztalhoz vágta a képet. Csak a kislánya arca állította meg. Újra letette a fotót, olyan óvatosan, mintha csak valami értékes, törékeny porcelán lenne.

Aztán leereszkedett a padlóra... ezek után képtelen lett volna ahhoz az íróasztalhoz leülni. Most semmiképp. Ült a rideg fehér falak övezte nyers színű padlón és sírt. Nem azért sírt, mert a férfi, akit szeretett, meghalt, hanem azért, mert soha nem is létezett.

NEM VOLT IDŐ alvásra. Bár Shelby nem szerette a kávé, mégis főzött magának egy óriási ibrikkel Richard olasz kávéfőző gépén, és gyorsan felhörpintett egy duplát.

A hatalmas bögréstől fájó fejjel, koffeinnel feltöltve neki látott, hogy a dobozban levő összes papírt átolvassa, takaros kupacokba rendezze.

A szálloda- és étteremszámlák, most, kinyílt szemmel nézve elárulták neki, hogy férje nem csupán hazudott, de meg is csalta.

A szobaszervizszámlák túl magasak voltak egy embernek. Ehhez járult egy ezüst karkötő – amelyet Richard sohasem adott oda neki – számlája a Tiffanytól ugyanerről az útról; aztán egy újabb ötezer dolláros csekk a La Perlától – Richard

NORA ROBERTS

szerette, ha Shelby az ő fehéreneműjüket hordta – egy másik útról; egy másik számla egy Vermontban töltött hétvégéről, amikor Richard azt mondta neki, hogy Chicagóba utazik véglegesíteni egy üzletet, csak megszilárdította Shelby gyanúját.

Miért tartotta meg férje ezeket a számlákat, hazugsága és hűtlensége bizonyítékait? Azért, döbbsent rá Shelby, mert ő megbízott a férjében.

Nemcsak hogy megbízott, gondolta, de elfogadta. Gyanította, hogy férjének viszonya van, s Richard valószínűleg tudta ezt. Mégis megtartotta a számlákat, mert úgy vélte, Shelby túl engedelmes ahhoz, hogy a személyes iratai közt turkáljon.

És igaza is volt.

A férfi elzárta előle a másik életét. Shelby nem tudta, hol lehet a kulcs, és soha nem is jutott eszébe megkérdezni... és Richard tudta ezt.

Hány más nő volt? – tűnődött. Számít? Egy is túl sok, és bármelyikük okosabb, tapasztaltabb és értelmesebb lett volna, mint a kis hegyi városból származó lány, akit a férfi hanyatt döntött, amikor tizenkilenc volt, elvakult és ostoba.

Miért vette Richard feleségül?

Talán szerette, legalább egy kicsit. Kívánta. De nem érte be vele. Shelby nem tudta őt boldoggá tenni, nem tudott annyit adni neki, hogy hű maradjon.

S ez most valóban számít? Hiszen Richard halott.

Igen, gondolta Shelby. Igen, számít.

Bolondot csinált magából, hagyta, hogy a férfi megalázza. Richard akkora adósságot hagyott rá, amelyet évekig nyöghet, és kockára tette a lányuk jövőjét.

Igen, átkozottul számít.

Shelby egy újabb órát töltött azzal, hogy módszeresen átkutassa az irodát. A széfet már kipucolták. Tudott róla, bár nem ismerte a számkombinációt. Ő engedélyezte az ügyvédeknek, hogy kinyissák.

A jogi dokumentumok nagy részét elvitték, de ott maradt ötezer dollár készpénz. Shelby kivette és félretette. Callie születési anyakönyvi kivonata, az útleveleik.

Kinyitotta Richardét, és megnézte a fényképét.

Annyira jóképű! Sima és választékos modorú, mint egy filmsztár. Dús, barna haj, világosbarna szem. Shelby szerette volna, ha Callie öröklí az apja gödröcskéit. Annyira bájos lenne azokkal az átkozott gödröcskéekkel!

Shelby félretette az útleveleket. Bármilyen valószínűtlennek tűnt, hogy használni fogja Callie-ét és a sajátját, el fogja rakni őket.

Semmi elrejtett dolgot nem talált, de újra végignézett minden iratot, mielőtt megsemmisítette vagy mappákba rendezte volna őket.

A kávétól és a bánattól még mindig felpörögve átsétált a házban, keresztülvágott a két emelet magas előcsarnokon, fellépdelt a csigalépcsőn, vastag zokniba bújtatott talpa nem csapott zajt a keményfa padlón.

Először Callie-t nézte meg. Bement a csinos szobába, lehajolt és megpuszilta kislánya orcáját, mielőtt gondosan betúrta a takarót a gyerek körül, aki kedvenc testhelyzetében, fenekét az égnek fordítva aludt.

Az ajtót nyitva hagyva Shelby végigment a folyosón férje lakosztályába.

Mindig gyűlölte ezt a szobát, gondolta. Gyűlölte a szürke falakat, a fekete bőr ágytámlát, a fekete bútorok éles vonalait.

Most még jobban gyűlölte, tudva, hogy Richard ebben az ágyban szeretkezett vele, miután előtte más nőekkel szeretkezett más ágyakban.

Miközben a gyomra görcsbe rándult, rájött, hogy neki is orvoshoz kell mennie. Meg kell bizonyosodnia róla, hogy a férfi semmit sem adott át neki. Ne gondolj most rá, intette magát. Holnap majd kérsz időpontot, de most ne gondolj rá.

NORA ROBERTS

A ruhásszekrényhez ment, amely csaknem akkora volt, mint a saját hálószobája otthon, Rendezvous Ridge-ben.

Némelyik öltönyt Richard még szinte nem is viselte, gondolta Shelby. Armani, Versace, Cucinelli. Férje az olasz ruhatervezőket kedvelte. És az olasz cipőket, vett le a polcról egy fekete Ferragamo papucscipőt, megfordította, és szemügyre vette a talpát.

Alig kopott.

Shelby átvágott a szobán, kinyitott egy szekrényt, és öltönyvédő huzatokat vett elő.

Annyit fog bevinni a használtruha-üzletbe másnap reggel, amennyit csak tud.

– Már rég meg kellett volna tennem – mormolta maga elé.

De először ott volt a döbbenet és a gyász, aztán az ügyvédek, a könyvelők és a kormány ügynökei.

Shelby végignézte egy hajszálcsíkos öltöny zsebeit, hogy megbizonyosodjon róla, üresek, aztán beletette őket a zsákba. Öt öltöny egy zsákba. Négy zsák az öltönyöknek, aztán másik öt... talán hat a dzsekiknek és kabátoknak. És ott vannak még az ingek és a nadrágok is.

A figyelmet nem kívánó munka megnyugtatta; a hely fokozatos kiürítése egy kicsit könnyített a szívéen.

Amikor a sötét bronzszínű bőrdzsekihez ért, habozva megállt. Richard szerette ezt a dzsekit, nagyon jól állt neki a pilótastílus és ez a szín. Shelby tudta, hogy ez azon ajándékai egyike, amelyet a férfi tényleg szeretett.

Shelby megsimogatta a dzseki egyik vajpuha ujját, és majdnem megadta magát az érzésnek, hogy félretegye és egy ideig még megtartsa.

Aztán az orvosi jelentésre gondolt, és könnyörtelenül végigvizsgálta a dzseki zsebeit.

Természetesen mind üres volt. Richard minden este gondosan kiürítette a zsebeit, az aprót az éjjeliszekrényen lévő

üvegtálba dobta. A telefont bedugta tölteni, a kulcsokat a bejárati ajtónál levő tálba tette, vagy felakasztotta az irodájában lévő kisszekrényben. Soha semmit nem hagyott a zsebeiben, nehogy valami is lehúzza, tönkretegye a ruha vonalát, vagy a felejtés sorsára jusson.

De ahogy megfogta a zsebet – az anyjától leste el a szokást, aki mosás előtt így ellenőrizte, nem maradt-e valami a zsebekben –, érzett valamit. Újra belenyúlt a zsebbe. Üres. Kifordította.

Kicsiny lyukat vett észre a varrásnál. Igen, férje tényleg szerette ezt a dzsekit.

Shelby visszavitte a dzsekit a hálószobába, és a manikűrkészletből kivette az ollót. Óvatosan kitégította a lyukat, megnyugtatta magát, hogy majd visszavarrja, mielőtt a zsákba teszi.

Ujját a résbe csúsztatva egy kulcsot húzott elő.

Nem ajtókulcs, gondolta a fény felé fordítva. Nem is kocsikulcs. Egy banki széf kulcsa.

De melyik banké? És mi lehet a széfben? Mi szüksége volt Richardnak banki széfre, amikor ott van az irodájában egy pánccs szekrény?

Valószínűleg szólnia kellene az ügyvédeknek, gondolta. De nem fog. Amennyire tudja, akár egy nyilvántartás is lehet ott mindazokról a nőkről, akikkel az elmúlt öt évben Richard lefeküdt, s neki elege volt már a megaláztatásból.

Megkeresi a bankot, és megnézi maga, hogy mi van abban a széfben.

Elvehetik a házat, a bútort, a kocsikat, a részvényeket, az értékpapírokat, a pénzt, amely közel sem volt annyi, mint Richard állította. Elvihetik a műalkotásokat, az ékszereket, a csincsillakabátot, amelyet Richard az első – és egyben utolsó – Pennsylvániában töltött karácsonyukkor ajándékozott neki.

De megőrzi azt, ami a büszkeségéből még megmaradt.

NORA ROBERTS

DIDERGŐ, NYUGTALANÍTÓ ÁLOMBÓL ébredt arra, hogy valaki rángatja a kezét.

– Mami, mami, mami! Ébredj fel!

– Igen?

Ki sem nyitotta a szemét, csak lenyúlt, és felemelte maga mellé a kislányt az ágyra. Magához ölelte.

– Reggel van – énekelte Callie. – Fifi éhes.

– Mmm – motyogta Shelby. Fifi, Callie imádott plüsskutyája mindig éhesen ébredt. – Rendben – mondta, de még lustálkodott egy kicsit a lányát ölelve.

Az éjjel valamikor teljesen felöltözve elnyúlt az ágyon, magára húzta a fekete kasmírtakarót és elaludt. Az biztos, hogy nem tudja rávenni Callie-t – vagy Fifit –, hogy lustálkodjanak még egy órácskát, de néhány percet talán lophat magának.

– Olyan finom illatú a hajad – dűnnyögte.

– Callie haja. Mami haja.

Shelby mosolyogva húzta meg az egyik tincset.

– Ugyanolyan.

A sötét, aranyvörös hajszín anyai ágon öröklődött a családban. A MacNeektől. Ahogy a majdnem kezelhetetlen fürtök is, amelyeket Shelby minden héten kivasalt, mert Richard egyenesen, fényesen csillogón szerette.

– Callie szeme. Mami szeme.

A kislány ujjával felhúzta Shelby szemhéját. Szemük bársonyos kékje, bizonyos világításban majdnem ibolyaszínben ragyogó fényük is megegyezett.

– Ugyanolyan – kezdte Shelby, de összerezett, ahogy Callie megbökte a szemét.

– Vörös.

– Az biztos. Mit kér Fifi reggelire?

Öt percet még, Callie. Csak öt percet, gondolta.

– Fifi... cukorkát kér.

Lányának ujjongó hangjára Shelby kinyitotta véreres szemét.

– Tényleg, Fifi? – fordította a vidám pofájú rózsaszín plüss uszkárt maga felé. – Szó se lehet róla.

A hátára fordította Callie-t, megcsiklandozta, és a fejfájása ellenére élvezettel hallgatta a boldog sikolyokat.

– Akkor jöjjön a reggeli – kapta fel a kislányt. – Aztán el kell mennem egy-két helyre, én tündérkirálynőm, találkoznom kell néhány emberrel.

– Marta? Jön Marta?

– Nem, kicsim. – A dadára gondolt. Richard ragaszkodott hozzá, hogy felvegyenek Callie mellé egyet. – Emlékszel, mondtam, hogy Marta nem tud többet jönni?

– Ahogy az apu sem – mondta Callie, miközben Shelby lefelé tartott vele a lépcsőn.

– Nem egészen. De mesés reggelit varázsolok neked. Tudod, mi az, ami majdnem olyan finom reggelire, mint a cukorka?

– A torta!

Shelby nevetett.

– Majdnem. A palacsinta. Kiskutya-palacsinta.

Callie vihogva hajtotta a fejét az anyja vállára.

– Szeretem a mamit.

– Szeretem Callie-t – felelte Shelby, és megígérte magának, mindent megtesz, hogy biztos és szép jövőt teremtsen a kislányának.

REGGELI UTÁN SEGÍTETT a lányának felöltözni, alaposan bebugyolálva őt is, magát is. Élvezte a havat karácsonykor, s jóformán észre sem vette januárban, Richard balesete után.

De már március írtak, s elege volt a fagyos levegőből, amely semmi jelét nem mutatta, hogy enyhülni akarna. A garázsban elég meleg volt ahhoz, hogy nyugodtan beszíjazza

NORA ROBERTS

Callie-t a gyerekülésbe, aztán bepakolja az összes zsákot az elegáns autóba, amely nyilván nem sokáig lesz már az övé.

Legalább annyi pénzt kell szereznie, hogy vehessen egy használt kocsit. Egy jó, biztonságos, gyerekbarát kocsit. Egy minifurgont, gondolta, ahogy kitolatott a garázsból.

Óvatosan vezetett. Az utakat erre mind megtisztították a hótól, de a hideg tél így is megrongálta őket, legyen bármilyen előkelő is a környék, és több helyen is kátyúk tátongtak az úton.

Shelby senkit sem ismert errefelé. A tél annyira hideg és kemény volt, a körülményei nyomasztóak, hogy nem járt el, inkább otthon maradt. És Callie összeszedett egy súlyos megfázást. A betegség miatt nem tartottak Richarddal Dél-Karolinába. Az út téli vakáció lett volna a családdal.

Együtt lettek volna azon a hajón, s ahogy a lányát hallgatta, amint Fifvel fecseg, a gondolatát sem bírta elviselni. Inkább a forgalomra koncentrált, és arra, hogy megtalálja a használtruha-üzletet.

Beültette Callie-t a babakocsijába, aztán a metsző szelet elátkozva elővette a három felső zsákot a kocsiból. Ahogy azon küzdött, hogy kinyissa az üzlet ajtaját úgy, hogy közben a kezéből ne csússzanak ki a zsákok, és Callie-t is megvédje a széltől, amennyire lehet, egy nő sietett elé, kitérve előtte az ajtót.

- Ó, engedje meg, hogy segítsek!
- Köszönöm. Kicsit nehezek ezek a zsákok, és...
- Átveszem őket. Macey! Kincsestár érkezett.

A hátsó szobából egy másik, előrehaladott állapotban lévő nő lépett ki.

– Jó napot kívánok! Nicsak, szervusz, tündérmé – mosolygott rá Callie-re.

- Kisbaba van a hasadban.

– Így igaz. – Kezét a hasára simítva a nő most Shelbyre mosolygott. – Üdvözlöm a *Második esélyben*. Hozott nekünk valamit?

– Igen.

Shelby gyors pillantással felmérte az üzletet. Rengeteg ruha és kiegészítő feküdt a polcokon, lógott a fogasokon. A férfiruházat azonban csak egy egészen apró területet foglalt el.

Shelby reményei szertefoszlani látszottak.

– Nem volt alkalmam előbb bejönni, így nem voltam biztos benne, hogy mit... Leginkább öltönyöket hoztam. Öltönyöket, ingeket, dzsekiket.

– Közel sem elég a férfiruha-választékunk. – A nő, aki beengedte, megtapogatta a zsákokat, amelyeket Shelby a pultra fektetett. – Megnézhetem őket?

– Természetesen.

– Ön nem idevalósi – állapította meg Macey.

– Nem. Azt hiszem, tényleg nem.

– Látogatóba jött?

– Mi... Jelenleg Villanovában lakom, de csak december óta, és...

– Ó, istenem! Gyönyörű öltönyök! Tökéletes állapotban, Macey.

– A méretük, Cheryl?

– Ötvenkettes. Normál. És legalább húsz van belőlük.

– Huszonkettő – mondta Shelby, és összefűzte az ujjait. – A kocsiban még több van.

– Még több? – kérdezte a két nő egyszerre.

– Férficipők negyvenhármas méretben. És kabátok, dzsekik meg... A férjem...

– Az apu ruhái – közölte Callie, amikor Cheryl vállára tette az egyik öltönyt. – Ne nyúlj az apu ruháihoz ragacos kézzel!

NORA ROBERTS

– Okos vagy, kicsim. Tudja... – kezdte Shelby a szavakat keresve, hogyan is magyarázhatná el legjobban, de Callie megoldotta helyette a dolgot.

– Az apukám a mennyországba ment.

– Ó, sajnálom.

Fél kezét a hasán tartva Macey megsimogatta Callie karját.

– A mennyország szép hely – mondta a kislány. – Ott élnek az angyalok.

– Pontosan így van. – Macey Cherylre nézett, bólintott. – Menjen ki és hozza be a többit is – fordult Shelbyhez. – Nyugodtan hagyja ránk... Hogy hívnak, tündérlékém?

– Callie Rose Foxworth-nek. Ez itt Fifi.

– Helló, Fifi. Vigyázunk Callie-re és Fifire, amíg behozza a többit.

– Ha biztos benne... – Shelby habozott, aztán azt kérdezte magától, hogy ugyan miért szökne el a két nő, az egyikük legalább hét hónapos terhes, Callie-vel, amíg ő kimegy a kocsiját és visszajön. – Csak egy perc. Callie, légy jó kislány. A mami csak behoz valamit az autóból.

KEDVESEK VOLTAK, GONDOLTA később Shelby, ahogy elhajtott az üzletből, hogy a helyi bankokban próbálkozzon. Az emberek általában kedvesek, ha valaki megadja nekik a lehetőséget, hogy azok legyenek. A két nő mindent átvett, és Shelby tudta, hogy talán többet is, mint eredetileg akartak, de Callie teljesen elbűvölte őket.

– Te vagy az én kabalám, Callie Rose.

A kislány szélesen mosolygott az üdítősdoboz szívószála mögül, de tekintetét nem vette le a hátsó ülésen lévő DVD-lejátszó képernyőjéről, amelyen körülbelül tízmilliomodszorra ment a *Shrek*.

MÁSODIK FEJEZET

HAT BANKKAL KÉSŐBB Shelby úgy vélte, aznapra kifutott a szerencséje... és a kislányának is ennie, aludnia kellene.

Miután Callie-t megetette, és lefektette – és a lefektetés rész mindig kétszer annyi idejébe került, mint remélte –, felkészült, hogy meghallgassa a telefon- és a hangpostaüzeneteit.

Törlesztési tervet dolgozott ki a hitelkártya-társaságokkal, úgy érezte, olyan tisztességesen viselkedtek vele, ahogyan azt várta. Ugyanezt megtette az adóhivatalnál is. A jelzáloghitelező beleegyezett a fedezetlen eladásba, és az egyik üzenet az ingatlanügynöktől jött, aki szeretett volna megállapodni a dátumban, amikor az első érdeklődőket hozhatja.

Shelbyre is ráfért volna a délutáni alvás, de abban reménykedett, ha isten is kegyes hozzá, sok mindent el tud végezni abban az órában, amíg Callie alszik.

Richard irodáját használta, mert az tűnt a legokosabbnak. A nagyház legtöbb szobáját lezárta, ahogy a fűtést is mindenhol, ahol csak lehetséges volt. Melegre vágyott. A fekete kandallópárkány alatt a fekete és ezüst gázégőre nézett. Az egyetlen dolog, amit ebben a nyomasztóan nagy házban élvezett, hogy egyetlen kapcsoló elfordításával tüzet tudott gyújtani... azaz meleget varázsolt magának.

De az a kapcsolóelfordítás pénzbe került, és nem fog pénzt költeni gázlángokra, amikor a kötött pulóver és a vastag zokni is melegen tartja. Elővette a tennivalók listáját,

NORA ROBERTS

visszahívta az ingatlanügynököt, és beleegyezett, hogy szombaton és vasárnap megnyitja a házat az érdeklődők előtt.

Callie-t elviszi valahová... mind a ketten elmennek, és az ingatlanügynökre bízzák az ügyet. Közben előkereste annak a társaságnak a nevét, amelyet az ügyvédektől kapott, s amelyik esetleg megveszi a bútorokat, hogy így elkerülhető legyen a foglalás.

Ha nem tudja egyben eladni, vagy legalább a jó részét, akkor megpróbálja darabonként feltenni az internetre... ha lesz valaha is újra számítógépe.

Ha nem sikerül elég pénzt szereznie, szembe kell néznie a megaláztatással, hogy elárverezik.

Úgy vélte, a szomszédság nem az a fajta, aki rohanna egy garázs vásár hírére, és különben is, átkozottul hideg volt.

Aztán visszahívta az anyját, a nagyanyját és a sógornőjét, és megkérte őket, hogy mondják el a nagynéniknek és unokatestvéreknek, akik szintén hívták, hogy jól van, és Callie is jól van, csak nagyon lefoglalja, hogy mindent rendbe tegyen.

Nem mondhatta el nekik, mindent nem, most még nem. Egy részét persze így is tudták, de ennél többet jelen pillanatban képtelen volt elmondani nekik. Már attól is dühös lett és sírva fakadt, ha csak beszélt róla, és túl sok tennivalója volt.

Hogy elfoglalja magát, felment a hálósobába és rendezni kezdte az ékszereket. Jegygyűrű, gyémánt fülbevaló, amit a huszonegyedik születésnapjára kapott Richardtól. A smaragd nyaklánc, amelyet férje Callie születésekor ajándékozott neki. További ékszerek, további ajándékok. Richard órái – hat is volt belőlük –, és a seregnyi mandzsettagombja.

Shelby gondosan összeírt mindent, listát készített, ahogy a ruhákkal is tette, amelyeket a használsruha-üzletbe bevitt. Az ékszereket a biztosítási és az értékbecslési papírokkal

együtt bezacskozta, aztán a telefonján keresett olyan ékszerüzleteteket, a lehető legközelebb, ahol eladtak és vettek is.

Az aznap beszerzett dobozokba azokat a holmikát kezdte bepakolni, amelyeket a sajátjainak tartott, és fontosak voltak a számára. Fényképeket és a családtól kapott ajándékokat. Az ingatlanügynök azt javasolta, hogy tegye személytelenné a házat, úgyhogy pontosan ezt fogja tenni.

Amikor Callie felébredt a délutáni szunyókálásból, Shelby apró feladatokat adott neki, hogy szórakoztassa. Pakolás közben takarított is. Nem volt többé háztartási alkalmazottja, aki felsúrolja, lemossa, kifényesítse a csempék, a padló, a króm és üveg végtelen mérföldjeit.

Vacsorát készített, evett, amennyit tudott. Letudta a fürdetést, az esti mesét, Callie lefektetését, aztán tovább pakolt, és a dobozokat lecipelte a garázsba. A végkimerülésig dolgozott, végül forró fürdővel kényeztette magát a masszázskádban. Utána bebújt az ágyba, de vitte magával a jegyzetömböt is azzal a szándékkal, hogy összeírja a másnapi teendőket.

A villanyt égve hagyva aludt el.

MÁSNAP REGGEL ISMÉT elindult Callie-vel, Fifivel és *Shrek*-kel, valamint Richard bőr aktatáskájával, benne az ékszerekkel, a hozzájuk tartozó iratokkal, férje óráival és mandzsettagombjaival. Még három bankkal próbálkozott kiterjesztve a kutatási területet, aztán, emlékeztetve magát, hogy a büszkeségnek itt nincs helye, leparkolt az ékszerbolt előtt.

Meg kellett küzdenie a durcás hároméves gyerekekkel, aki nem vette jó néven, hogy ismét abba kell hagynia a mozizást, s végül egy új DVD ígéretével sikerült engedelmességre bírnia Callie-t.

Ez csak üzlet, csak dollárok és centek, gyözködte magát, ahogy belökdöste Callie-t az ajtón.

NORA ROBERTS

Minden csillogott, és olyan csend volt, mint a templomban két mise közt. Shelby legszívesebben nyomban sarkon fordult volna, hogy elmenjen, de kényszerítette magát, hogy a szigorú fekete kosztümöt és ízléses arany fülbevalót viselő nőhöz lépjen.

– Elnézést kérek, szeretnék ékszerek eladásáról beszélni valakivel.

– Bárkivel beszélhet. Itt mi mind ékszereket árulunk.

– Nem, hölgyem, úgy értem, hogy én szeretnék eladni. A kiírás szerint önök vesznek is ékszereket.

– Úgy van.

A nő a kosztüméhez hasonló szigorú tekintettel végigmérte Shelbyt.

Talán nem a legjobb formáját hozza, gondolta Shelby. Talán nem tudta eltüntetni a sötét karikákat a szeme alól, de ha van valami, amit a nagymamájától megtanul, az az volt, hogy ha egy vevő belép az üzletbe, azzal tisztelettel kell bánni.

Shelby kihúzta magát, és egyenesen a nő szemébe nézett.

– Van itt valaki, akivel beszélhetek, vagy inkább menjek máshová?

– Megvan az eladni kívánt darabok eredeti számlája?

– Nincs. Nincs meg mindegyiké, mivel néhányuk ajánlék volt. De nálam vannak az igazolások és a biztosítási papírok. Talán úgy festek, mint egy tolvaj, aki magával rángatja a kislányát a flancos ékszerüzletekbe, hogy ott lopott árut adjon el?

Shelby érezte, hogy megy fel benne a pumpa, s hogy indulata forró lávaként kész kitörni belőle, és elárasztani mindent. Az eladó valószínűleg megérezte ezt, mert visszakozott.

– Várjon egy pillanatot, kérem.

– Mami, haza akarok menni!

– Ó, kicsim, én is. Mindjárt megyünk. Nemsokára ott-hon leszünk.

– Segíthetek?

A férfi, aki odalépett hozzá, mint egy méltóságteljes nagy-papa, az a fajta volt, akik a gazdagokról szóló hollywoodi filmekben szoktak szerepelni.

– Igen, uram, nagyon remélem. A kiírás szerint önök vesznek ékszereket, s nekem el kell adnom néhány darabot a gyűjteményemből.

– Állok rendelkezésére. Menjünk oda, kérem. Ott leülhet, amíg megvizsgálom a kérdéses darabokat.

Shelby igyekezett méltóságteljes léptekkel átvágni az üzleten a díszesen faragott asztalhoz. A férfi udvariasan kihúzta neki a széket, s a gesztus a könnyekig meghatotta Shelbyt.

– Van néhány darabom, amelyet a... a férjemtől kaptam ajándékba. Itt van nálam minden szükséges papír. – Ügyetlen ujjakkal kinyitotta az aktatáskát, elővette az ékszeres zacskókat és dobozkákat, valamint a manila borítékot, amelyben az iratok voltak. – Én... Ő... Mi... – Elcsuklott a hangja. Behunyta a szemét, és vett néhány mély lélegzetet. – Sajnálom, még sohasem csináltam ilyesmit.

– Semmi gond, Mrs. ...?

– Foxworth. Shelby Foxworth vagyok.

– Wilson Brown. – A férfi elfogadta Shelby felé nyújtott kezét, és gyengéden megrázta. – Kérem, csak mutassa meg, mit hozott, Mrs. Foxworth.

Shelby úgy döntött, egyből a legnagyobbval kezdi, és kinyitotta a jeggyűrűjét tartalmazó tasakot.

A férfi bársonypárnára helyezte, és miközben elővette a nagyítóját, Shelby kinyitotta a borítékot.

– Az igazolás szerint három és fél karátos, smaragdcsiszolású gyémánt, „D” színű... úgy tudom, az jónak számít, és a platinafoglalatban hat oldalkő. Jól mondom?

A férfi felnézett.

– Mrs. Foxworth, attól tartok, ez mesterséges gyémánt.

– Hogy mondta?

– Ez egy laboratóriumban készült kő, akárcsak az oldalsó gyémántok.

Shelby az asztal alá rejtette a kezét, nehogy a férfi meglássa, mennyire remeg.

– Ez azt jelenti, hogy hamis?

– Nem, egyszerűen csak annyit jelent, hogy egy laboratóriumban állították elő. Nagyon szép példája a mesterséges gyémántnak.

Callie nyöszörögni kezdett, s ahogy Shelby a fejében lüktető dübörgésen át meghallotta, automatikusan a táskájába nyúlt a kislány játék telefonjáért.

– Hívd fel a nagyit, kicsim, és meséld el neki, hogy vagyunk. Ez azt jelenti – folytatta, szavait ismét az ékszerészhez intézve –, hogy ez nem egy „D” színű gyémánt, és a gyűrű nem annyit ér, amennyi a tanúsítványban le van írva? Nem százötvenötezer dollárt ér?

– Pontosan, kedvesem. – A férfi hangja gyengéd, szinte simogató volt, s ez még szörnyűbbé tette az egészet. – Megadhatom más becsüsök nevét is, hogy velük is felértékeltesse.

– Ön nem hazudik. Tudom, hogy nem hazudik. – De Richard hazudott, újra meg újra, vég nélkül hazudott. Nem fog összeomlani, mondta Shelby magának. Most nem, és itt nem. – Megnézné a többit is, Mr. Brown, és elárulná, hogy azok is hamisak-e?

– Természetesen.

Csak a gyémánt fülbevaló volt igazi. Shelby szerette ezt a fülbevalót, mert szép és egyszerű volt. Csak a kő, amitől nem érezte magát kínosan, amikor viselnie kellett.

De kedvelte a smaragdfüggőt is, mert Richard azon a napon ajándékozta neki, amikor Callie-t hazavitte a kórházból. És a smaragdfüggő is hamisítvány volt.

– Ötezer dollárt tudok adni önnek a gyémánt fülbevalóért, ha még mindig el akarja adni.

– Igen, köszönöm. Az nagyszerű lesz. Tudna tanácsot adni, hová vigyem a többit? Talán egyenesen egy zálogházba menjek velük? Ismer esetleg egy jót? Nem akarom Callie-t olyan helyre vinni... tudja, mire gondolok. Bizonytalan hí-rű. És talán, ha nem bánná, segíthetne abban, hogy körül-belül mennyit érnek ezek a holmik.

A férfi hátradőlt, az arcát tanulmányozta.

– A jegygyűrű szép munka, és ahogy mondtam is, jó pél-dája a laboratóriumban készült gyémántnak. Tudok érte nyolcszáz dollárt adni.

Viszonzásul Shelby is szemügyre vette a férfit, majd elő-húzta a jegygyűrű párját.

– Mennyit adna egy összeillő párért?

Shelby nem omlott össze, s végül tizenötezer-hatszáz dol-lárral a zsebében sétált ki az üzletből. Richard mandzsetta-gombjai nem voltak hamisak, s az értük kapott pénzre mint-egy bónuszként tekintett. Tizenötezer-hatszáz dollár több, mint amennyije volt. Ahhoz nem elég, hogy kifizesse az adósságait, de több, mint amennyije volt.

És a férfi megadta neki egy másik üzlet nevét, ahol meg-nézik Richard óráit.

Tovább kísértette a szerencséjét Callie-vel, s megnézett még két bankot, aztán feladta.

Callie az *Én kicsi pónim* DVD-t választotta, Shelby pedig vett magának egy laptopot és néhány pendrive-ot. Ez befek-tetés, mondta magának igazolásul. Olyan eszköz, amely segít rendben tartani a dolgokat.

Üzlet, emlékeztette magát. Nem úgy fog gondolni a ha-mis ékszerekre, mint egy újabb áruvárra, hanem úgy, hogy általuk egy kis lélegzethez jutott.

Délután, mialatt Callie szundikált, Shelby táblázatot ké-szített, ahová beírta az ékszereket és az értük kapott pénzt. Lemondta a biztosítást, azzal is kevesebbet kell fizetnie.

NORA ROBERTS

A nagyház fenntartási költségei, még a lezárt szobák mellett is hatalmas összegre rúgtak, de az ékszerekért kapott pénz sokat fog segíteni.

Shelbynek eszébe jutott a borospince, amelyre Richard oly büszke volt. Levitte magával a laptopot, és kezdte katalógusba venni az üvegeket.

Valaki megveszi azokat is.

És a fenébe is, egy palackkal felbont magának is, és iszik egy pohárral a vacsorához. Egy Pinot Grigiót választott. Tanult egy keveset a borokról az elmúlt négy és fél évben, és legalább azt tudta, mit szeret. Úgy vélte, jól fog illeni a csirkéhez és galuskához... Callie kedvencéhez.

Mire a nap véget ért, Shelby úgy érezte, jobban uralja a helyzetet. Különösen, miután Richard fiókjában, a férfi egyik kasmírzoknijába dugva talált ötezer dollárt.

Húszezer dollárja volt már így abban az alapban, amely a zűrzavar eltakarítására és az újrakezdésre szolgált.

Az ágyban fekvé a kulcsot tanulmányozta.

– Hová való vagy, és mit találok ott? Nem adom fel.

Talán felfogadhatna egy magánnyomozót. Valószínűleg elvinné a tisztogatási alap nagy részét, de ésszerű dolog lenne.

Néhány napot még ad magának, megnéz néhány, a városhoz közelebbi bankot. Talán bemegy a városba.

Másnap harmincötezer dollárt tett hozzá a tisztogatási alaphoz Richard óragyűjteményének köszönhetően, és még kétezer-háromszázat a síléceiért, a golf- és teniszütőiért. Ez annyira feldobta, hogy két banklátogatás közt elvitte Callie-t pizzázni.

Talán most már megengedheti magának azt a nyomozót... talán mégis felfogad egyet. De vennie kell egy minifurgont, és a kutatásai azt mutatták, hogy ez a vásár el fogja vinni az ötvennyolcezer dollárjának nagy részét. Ráadásul úgy tartotta helyesnek, hogy az összeg egy részét a hitelkártya-törlesztésekre használja fel.

Megpróbálja eladni a borgyűjteményt. Igen, ezt fogja tenni, és így keresi meg a magánnyomozóra valót. Most pedig benéz még egy bankba hazafelé menet.

Mivel nem volt kedve elővenni a babakocsit, Callie-t inkább az ölébe kapta. A kislány félig akaratosan, félig durcásan nézett rá.

– Nem akarom, mami.

– Én sem, de ez az utolsó. Aztán hazamegyünk, és jelmezes teapartit rendezünk. Csak te és én, kicsim.

– Én akarok lenni a hercegnő.

– Ahogy óhajtja, felség – mondta Shelby, és a vihogó kislánnyal besétált a bankba.

Mostanra már ismerte az eljárást. A legrövidebb sor végére állt.

Nem hurcolhatja magával Callie-t nap mint nap, felborítva a megszokott menetrendet, kocsiból ki, kocsiba be rángatva a kislányt. A fenébe, ő maga is akaratos és durcás, pedig nem is három és fél éves.

De ezt az utolsót még megnézi. Ez lesz a legeslegutolsó, utána komolyan keres egy magánnyomozót.

Eladja a borokat és a bútorokat. Itt az ideje egy kis optimizmusnak a folyamatos aggódás helyett.

Egy kicsit megemelte Callie-t, aztán a bankpénztárhoz lépett, aki a vörös keretes szemüveg pereme fölött nézett rá.

– Segíthetek?

– Igen, hölgyem. Az igazgatóval kell beszélnem. Mrs. Richard Foxworth vagyok, és van nálam egy meghatalmazás. Decemberben elvesztettem a férjem.

– Őszinte részvétem.

– Köszönöm. Azt hiszem, ebben a bankban bérelt egy széfet. Nálam van a kulcs és a meghatalmazás.

Shelby gyorsan megtanulta, hogy így gyorsabban célt ér, mint ha elárulja, hogy talált egy kulcsot, de nem tudja, hová illik.

NORA ROBERTS

– Mrs. Babbington az irodájában van, és biztosan tud segíteni önnek. Menjen egyenesen, aztán balra.

– Köszönöm. – Shelby a mondott irányba indult, és megtalálta az irodát. – Elnézését kérem, hölgyem. Azt mondták, hogy önnel kell beszélnem, ha be akarok jutni a férjem széfjébe. – Egyenesen besétált – egy újabb dolog, amit megtanult – Callie-vel az ölében. – Nálam van a meghatalmazás és a kulcs. Mrs. Richard Foxworth vagyok.

– Engedje meg, hogy ellenőrizzem. Gyönyörű vörös hajad van – mondta Callie-nek.

– A mamié – nyúlt fel a kislány, és megfogta Shelby egyik hajfürtjét.

– Igen, pontosan olyan, mint az édesanyádé. Mr. Foxworth nem adta meg az ön nevét.

– Ho-hogyan?

– Attól tartok, az ön aláírása nem szerepel a kartonon.

– Van itt széfje?

– Igen. A meghatalmazás ellenére jobb lenne, ha Mr. Foxworth személyesen befáradna, és engedélyezné, hogy ön is hozzáférjen a széfhez.

– De... de ő nem tud bejönni, mert...

– A papának a mennyországba kellett mennie.

– Ó! – Mrs. Babbington arca csupa együttérzés volt. – Nagyon sajnálom.

– A mennyországban angyalok énekelnek. Mami, Fifi most haza akar menni.

– Hamarosan hazamegyünk, kicsim. A férjem... Richard... Baleset történt. Kint volt a hajóval, és vihar támadt. Decemberben, december huszonnyolcadikán. Megvannak a papírjaim. Még nem adták ki a halotti bizonyítványt, mert nem találták meg...

– Értem. Látnom kell a papírokat, Mrs. Foxworth. És valamilyen fényképes igazolványt.

– Elhoztam a házassági anyakönyvi kivonatunkat is. Csak hogy minden itt legyen. És a rendőrségi jelentést az esetről. Ezek a papírok pedig az ügyvédi irodától vannak.

Shelby mindent átadott, és lélegzet-visszafojtva várt.

– Kérhet bírósági végzést, hogy hozzáférhessen a széfhez.

– Azt kell tennem? Megkérhetem Richard ügyvédeit, nos, azt hiszem, ők már az én ügyvédeim, hogy intézkedjenek.

– Adjon egy percet, kérem.

Babbington átolvasta a papírokat, közben Callie nyugtalanul fészkelődött Shelby ölében.

– A teapartimat akarom, mami. Azt mondtad, teapartit rendezünk. Azt akarom.

– Rendezünk is, amint itt végzünk, kicsim. Igazi hercegnős teapartink lesz. Gondold végig, hogy kiket akarsz meghívni rá a babáid közül.

Callie sorolni kezdte a babák nevét, és Shelby rájött, hogy az idegesítő várakozástól hirtelen pisilhetnékje támadt.

– A meghatalmazás rendben van, ahogy a többi papír is. Odavezetem a széfhez.

– Most?

– Ha szeretne inkább más időpontban visszajönni...

– Nem, nem, igazán nagyra értékelem. – Annyira, hogy a lélegzete is elakadt, s megszedült kissé. – Még sohasem csináltam ilyesmit. Nem tudom, mi a teendő.

– Mindent elmagyarázok. Szükségem van az aláírására. Csak hadd nyomtassam ezt ki! Úgy tűnik, jó sok vendéged lesz azon a teapartin – mondta Callie-nek, miközben dolgozott. – Van egy unokám, aki körülbelül olyan idős, mint te. Ő is szereti a teapartikat.

– Jöhet ő is.

– Fogadni mernék, hogy nagyon szívesen ott lenne, de sajnos Virginiában él, Richmondban, és az nagyon messze van innen. Írja ezt alá, kérem, Mrs. Foxworth.

NORA ROBERTS

Shelbynek annyira kavarogtak a gondolatai, hogy alig tudta elolvasni, mit ír alá.

Babbington mágneskártyát és számkódot használva egy páncterembe vezette, ahol a falak számozott fiókokkal voltak teli. Az 512-es szám.

– Most magára hagyom, hogy megnézhesse. Ha segítség-re van szüksége, csak szóljon.

– Köszönöm szépen. Elvihetem, ami a széfben van?

– Igen, felhatalmazása van rá. Csak nyugodtan, van ide-je bőven – tette még hozzá, és elhúzott egy függőnyt, amivel lezárta a fiúlkét.

– Nos, csak annyit mondhatok, szent egek. – Az asztalra tette a nagytáskát, amelyben Callie dolgai voltak, a sajátját és Richard akatáskáját is, aztán a kislányt magához szorítva a széfhez lépett.

– Túl szorosan fogsz, mami!

– Ne haragudj! Istenem, de ideges vagyok! Biztos csak egy halom papír van benne, amit nem akart a házban tartani. Valószínűleg semmi fontos. Még az is lehet, hogy üres.

Nyisd már ki, az ég szerelmére! – parancsolt magára.

Bizonytalan kézzel csúsztatta be a kulcsot a zárba, és elfordította. Még össze is rezzent, amikor az ajtó halk kattanáással kinyílt.

– Akkor lássuk! Nem baj, ha üres. Az a fontos, hogy megtaláltam. Én, egymagam. Egy pillanatra le kell, hogy tegyelek, kicsim. Ne menj sehová, maradj itt mellettem!

Letette Callie-t a földre, kihúzta a dobozt a széfből, és az asztalra helyezte.

Aztán csak bámult.

– Istenem! A francba!

– A francba, mami.

– Ne mondd ezt! Nekem sem kellett volna.

Meg kellett kapaszkodnia az asztalban.

A doboz nem volt üres. És az első, ami megragadta a tekintetét, egy rakás kötegelt pénz volt. Százdolláros bankjegyek.

– Tízezer dollár mindegyik, és ó, Callie, milyen sok van belőlük!

A keze most nem egyszerűen bizonytalan volt, hanem erősen remegett, ahogy megsámolta a kötegeket.

– Huszonöt. Kétszázötvenezer dollár van itt készpénzben.

Tolvajnak érezte magát, és ideges pillantásokat vetett a függöny felé, ahogy belapátolta a pénzt az aktatáskába.

– Meg kell kérdezni az ügyvédek, hogy mit tegyek.

A pénzzel, gondolta, de mi legyen a többivel?

Mi legyen a három jogosítvánnyal, amelyekben Richard fényképe díszelgett... és valaki másnak a neve? És az útlevelekkel.

Meg a harminckettes félautomatával.

A pisztoly felé nyúlt, de visszahúzta a kezét. Szerette volna otthagyni, nem tudta volna megindokolni, miért nem akar hozzányúlni. De kényszerítette magát, hogy a kezébe vegye, hogy kiszedje belőle a tárat.

Tennessee hegyei közt nőtt fel, bátyjai voltak... és az egyikük rendőr lett. Tudta, hogyan kell bánni egy fegyverrel. De nem akart töltött pisztollyal mászkálni, amikor Callie is ott volt vele.

A pisztolyt és a két másik tárat az aktatáskába tette. Kivette a dobozból az útleveleket és a jogosítványokat. Talált három társadalombiztosítási kártyát ugyanarra a három névre, American Express és Visa kártyákat.

Van köztük valódi?

Volt valaha is köztük valódi?

– Mami, menjünk már, menjünk már! – rángatta meg a nadrágja szarát Callie.

– Egy pillanat.

– Most, mami. Most!

NORA ROBERTS

– Egy pillanat! – csattant fel Shelby. Az éles hangtól megremegett a kislány ajka, de néha emlékeztetni kell a gyerekeket, hogy nem minden körülöttük forog.

És egy anyukának nem szabad elfelejtenie, hogy egy háromévesnek joga van nyűgösködni, ha minden átkozott nap végigrángatják a fél világon.

Shelby lehajolt, és pusztit nyomott Callie feje búbjára.

– Majdnem kész vagyok, már csak ezt a dobozt kell vizszatennem.

Callie valódi, gondolta Shelby. Csak ez számít. És a többi? Majd kitalálja, vagy mégsem. De Callie valódi volt, és a kétszázernél is több dollárból remek minifurgont lehet venni, ki lehet fizetni az adósság egy részét, s talán még egy kis házra való előleget is ki lehet szorítani, ha egyszer állandó munkát szerez.

Talán Richardnak nem ez volt a szándéka, és Shelbynek fogalma sem volt, mi lehetett férje szándéka, de a férfi így is gondoskodott a lánya jövőjéről. És neki köszönhetően Shelby is némi lélegzethez jutott, hogy átgondolja, mi legyen a többivel.

Shelby ölbe kapta Callie-t, a vállára kanyarította a táskát, az aktatáskát pedig úgy szorította a markába, mintha az élete függne tőle.

– Rendben, kicsim. Vár minket a teaparti.

